

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Qüestió de nassos

LA TRAMA: Paris, 1766. Enmig la ferum d'un mercat de peixos, verdures i aus de corral, neix Jean-Baptiste Grenouille, sembla molt mort, però esclata en plors i la gent el descobreix sota el taulell de sa mare que fuig debades, doncs la pengem per desnaturalitzada, mentre el petit Jean-Baptiste fa cap a un orfenat.

La pel·lícula: Adaptació de la celebrada novel·la *El perfum* (1985) de l'alemany Patrick Süskind. En el seu salt al cinema, la crònica obsessiva del portentós Jean-Baptiste Grenouille, capaç de captar els mil i un matisos de l'evanescent llenguatge de les olors, recupera l'estil, la fotogenia i els tons dramàtics del millor cinema d'època. En la seva versió, el també alemany Tom Tykwer (*Corre, Lola, corre*) descriu amb parsimoniosa delectança i, perquè no, mor(b)ositat esteticista, les aventures d'un assassí abocat a crear el

perfum definitiu. Avui, el místic Grenouille seria declarat psicòpata letal, criminal en sèrie i enemic públic número u. Tom Tykwer pren partit, esclar, pel seu anti-heroi, retratant-lo amb fascinat esguard. La mirada del director intenta descriure els límits d'un desig, el d'un noi marcat per un destí social implacable, a la

captura de la perfecció artística i, qui sap, si a la recerca d'una venjança personal. A banda de les disquisicions (meta)físiques quant l'univers dels perfums i la seva retòrica seductora, *El perfum* és una brillant i inusual superproducció cinematogràfica d'una Europa audiovisual amb ganes de plantar-li cara a Hollywood.

En la posada en escena, d'una polidesa exemplar (els escenaris urbans de Girona i Barcelona), la incidental rotunditat de la banda sonora i musical, i l'eficaç interpretació d'una nòmina de bons actors/actrius europeus (amb l'aportació d'un ianqui histriònic, Dustin Hoffman, més la cullerada orgiàstica en la surreal seqüència final, obra i gràcia de Jurgen Müller de La Fura dels Baus), el relat és una qüestió de nassos. En sentit literal (els efluvis olfactius reduïts a l'estricta llenguatge visual), en sentit figurat: qüestió d'un parell de pituitàries ovàries ben posades.

La frase: "L'ànima dels éssers humans és la seva olor, afirma Jean-Baptiste Grenouille. Clar que això podria ser ben cert en ple segle XVII, quan encara els perfums i els desodorants no formaven part de la cultura de masses. I del consum.

La recomanació: Els lectors de novel·les pseudohistòriques i addictes al cinema de *qualité*, entre David Lean i David Lynch, tenen una cita inexcusable.

El perfum. Història d'un assassí

Director: Tom Tykwer.
Intèrprets: Ben Whishaw,
Dustin Hofmann. Alemanya-
França-Espanya, 2006. 147
minuts. Lauren, Rambla.